№ 22. 1841.

LISSINGSCHE COURANT.

Zaturdag 20 Februarij.

De Goessche Courant.

[...] Courant, [...] *blad* aan te vallen te bestrijden; en zich [...]uden, van eene taal, tegen eene gezindheid [...]ns land te voeren, welke ongeveer een millioen [...] telt, en voor welke die taal veel aanstoo[...] en beleedigends hebben moet, (*) dan heb[...] wij voor een groot deel het doel bereikt, [...]mede wij de pen tegen haar opnamen; en wij [...]en ons de kwinkslagen, de aardigheden, sne[...] gezegden enz., aan welke zij steeds een [...] gedeelte harer artikelen toewijdt, om ons [...]naamd teregt te stellen, zeer gevoegelijk ge[...]en; wij zouden er zelfs gemakkelijk geheel op [...]en zwijgen, omdat een strijd, te *dezer* zake, [...]g of geen *algemeen* nut kan aanbrengen, en [...] hoofdzakelijk de eigenliefde is, welke hier het [...]ar aangespt.

[W]are het dus niet, dat wij noodig achtten een [...]nder, de *hoofd-questie* betreffende, voorkomende [...]aar № 14 van den 15ⁿ dezer., te bestrijden, [...] zouden reeds *nu* gezwegen hebben; maar daar [...] nu toch aan het werk moeten, zullen wij het [...] onzer eigenliefde maar inwilligen, eenig ant[...]d te geven op hetgeen *ons*, meer bijzonder, is [...]ewijd.

[H]et was geen onslimme trek van den *Goesschen* [schr]ijver, zijn artikel te beginnen, met de herinne[ring] aan hetgeen hij *kapittelen* noemt, ons van de [Arn]*hemsche Courant* te beurt gevallen. Dit be[...] toch, dat wij ook met *andere* bladen oneenig [...]en moest wel den schijn op ons werpen, dat [...] twistzoekers of -makers waren.

[O]f wij teregt of te onregte *gekapitteld* werden, [o]f wij, op meerderen of minderen goeden grond, [...]ezen, dat het *laatste* het geval was, — dit te [ond]erzoeken of te zeggen, kwam natuurlijk niet in [...] schrijvers kraam te pas, — want moest hij er[k]en[n]en, dat hetgeen men ons had toegevoegd on[...]iend was, dan verloor zijne herinnering al het [...]gt, dat hij er zich bij zijne lezers van voor[...]e. Hij *zwygt* dààrom van deze kleinigheid; [...] is wederom slim genoeg, te doen opmerken, [...] gezegd kapittelen ons » uit ons humeur" gebragt [...], zoodat wij besloten haar op dezelfde wijze te [beha]ndelen, als wij door den *Arnhemmer* behan[deld] waren.

[W]anneer wij hier nu eens gingen zeggen:

[D]e *Goessche* schrijver is door de *C. Stemmen* [...]tig de ooren gewassen. Dit heeft hem uit zijn [hum]eur gebragt, en daarom is hij nu zoo stekelig [...]n ons. Wat zou dit afdoen? Het zou eene [...] aardigheid zijn, voor menschen, die *zaken* ver[...]en.

[Zi]e hier overigens weder iets van de consequente [red]eerwijs des schrijvers.

[O]nze eigene, tegen de *A. C.* gerigte, woorden op [...] toepassende zegt hij: » Zij *schynt* thans in [Ne]derland (of wilt gij liever in Zeeland,) op den [...]el van: de *onfeilbare* aanspraak te willen ma[ke]n."

[In] de volgende zinsnede heet het:

» Zij maakt evenwel, wij moeten de *waarheid* [ze]ggen, op den naam van de onfeilbare *nog geene* [aan]spraak."

[He]t is *waarheid*, zegt de schrijver, en hij zegt *positief*; en hij moet dus grond en zekerheid [hebb]en voor hetgeen hij zegt.

[Ma]ar hoe rijmt het dan nu, wanneer hij er op [laat] volgen: » doch men vergunne ons, haar te her[inn]eren aan de les: men moet zich zelfs wachten [voo]r den *schyn* des kwaads."

[Ka]n er dan *schyn* des kwaads aanwezig zijn, [wann]eer er *zekerheid* is, dat het kwaad *niet* bestaat? [En] de schrijver verzekert *dit laatste*; — *dat* is [waa]*rheid*, zegt hij.

Zie hier dan, in twee zinsneden, de volgende redenering.

Het schijnt zóó te zijn.

Het is *waarheid*, het is *zeker*, dat het NIET zoo is.

De schijn bestaat nogtans, *dat* het zoo is.

Houd het ons ten goede lezer, dat wij nog een weinigje voortgaan.

Na herinnerd te hebben aan » ons streven, om, » in ieder geval, den ons geschonken bijnaam van » *de opregte* werkelijk te verdienen," gaat de schrijver dus voort:

» Gaarne geven wij haar den lof van dit karakter » te onzen opzigte niet verzaakt te hebben. Zij » heeft haar standpunt duidelijker aangewezen, dan » wij hadden durven verwachten. Wij en velen met » ons, (wie die velen zoo al mogen zijn,) zijn er » haar dus erkentelijk voor, dat zij, om *opregt* te » blijven, zich zelfs niet meer met den vroegeren » stralenkrans der *verdraagzaamheid* heeft willen » versieren.

Ei, ei! waar hebben wij dit getoond?

Zeker doelt de schrijver op de woorden in ons №. 15 van 4 dezer:

» Het zou van onze *verdraagzaamheid* te veel » gevergd zijn, dat wij iemand, in wien wij eenen » geest van verregaande *on*verdraagzaamheid meenden » op te merken, *verdraagzaam* zouden noemen, of » hem als zoodanig aan onze lezers voorstellen."

Eene verdraagzaamheid nu, welke zich binnen *zulke* grenzen beperkt, houdt zij op *verdraagzaamheid* te zijn? De schrijver leze nog eens zijne eigene definitie van dat woord, in de *G. C.* van 11. dezer, en brenge er de onze mede in verband en hij zal erkennen, dat wij beiden het eens zijn, dat men *verdraagzaam* zijn en *blyven* kan, zonder zich aan *alles* te onderwerpen, *alles* te gedoogen; zonder b. v. een leugenaar te willen worden, zooals wij zouden geworden zijn, door de zinsneden, in ons №. van 4 Februarij uit de *G. C.* van 28 Januarij overgenomen, te doen voorkomen, als van iets anders te getuigen dan van – *on*verdraagzaamheid.

Hebben wij nu daardoor het karakter van verdraagzaamheid, (bijzonder in het *Godsdienstige*, want dààrvan is hier hoofdzaklijk de rede,) afgelegd, door ernstig af te keuren eene taal, welke voor ⅓ der bevolking van Nederland, (waarvan slechts enkelen of weinigen de pen voeren, doen en zeggen, hetgeen de schrijver in de *Goessche Courant* zoo *algemeen* aan de *Roomschgezinden* te laste legt,) stootend en beleedigend zijn moest?

De onpartijdige lezer oordeele!

Overigens meenen wij, een nieuw bewijs van *verdraagzaamheid* geleverd te hebben, in ons art. (*Vlissingsche Courant* 18 Februarij,) door den schrijver op zijn woord te gelooven, dat hij, van *Roomschgezinden* in het algemeen sprekende, slechts eene secte der *Roomsch-Catholieken*, — niet de *Catholieken* in het algemeen, — bedoeld had.

Wij hopen, dat de goede *R. C.* er vrede mede zullen hebben, dat zij, naar de meening des schrijvers, niet moeten worden gerangschikt onder de *Roomschgezinden*, doch vreezen, dat dit zoo gaaf niet gaan zal.

Wij naderen nu, (en wij verheugen er ons hartelijk over,) meer tot de hoofd-questie, en lezen in antwoord op onze vraag: » welke meerdere on» dersteuning er bij de menigte zou kunnen gevon» den worden, wanneer deze in de war gebragt was, » omtrent hetgeen zij zou behooren, te verlangen » en voor te staan?" — het volgende:

» Het komt ons voor, dat het antwoord niet zeer » moeljelijk is, want eene in de war gebragte me» nigte zou ligtelijk *iets* met aandrang kunnen vra» gen, hetgeen zij, ten volle ingelicht, misschien » met niet minderen aandrang zou hebben zoeken » af te weren."

Wanneer eene menigte *iets* met aandrang zal verlangen, dan dient zij toch immers te weten, *wat* zij wil, *of* hare pogingen zullen met geene mogelijkheid doel kunnen treffen. Houdt men haar dus onzeker, brengt men haar in de war, omtrent het eigenlijke doel, dat zij moet beoogen, welken gunstigen uitslag is er dan van de pogingen der menigte te wachten? Zullen deze niet verdeeld, niet op uiteenloopende doeleinden gerigt zijn?

Het is ook geene zoo groote menigte van zaken, om, gelijk de schrijver doet, vrees te moeten opvatten, dat de menigte der ingezetenen er door in de war zal gebragt worden, wanneer wordt aangedrongen op maatregelen, welke de vrijheid te weeg brengen, dat » *het lager en Godsdienstig onder*» *wys op de scholen, door onderwyzers van de*» *zelfde belydenis*" gegeven worde aan de kinderen VAN ZÓÓDANIGE OUDEREN, WELKE DIT VERLANGEN EN DAT ONDERWIJS ONDERLING WILLEN BEKOSTIGEN. Deze laatste woorden heeft de schrijver niet ter nedergesteld; doch wij voegen ze er bij, omdat het, zoo als hij in onze antecedenten moet gelezen hebben, van den aanvang af onze meening is geweest, dat, wanneer geene school in de gemeente aanwezig is, waar het Godsdienstig leerstellig onderwijs gegeven wordt; en een gedeelte der bevolking, hetzij groot of klein, verlangt dit te zien geven, het vrijheid behoort te bezitten, eenen *bevoegden en geëxamineerden* onderwijzer van dezelfde geloofsbelijdenis met dat onderwijs te belasten, wanneer zij *dien* onderling, buiten last der gemeente, willen bekostigen, hetzij uit eigene middelen, hetzij uit subsidien, door bijdragen van mede-belijders derzelfde Godsdienst van elders verkregen. *Deze* vrijheid bestaat thans niet, zoo men weet; doch wij zouden billijk oordeelen, dat zij gegeven werd.

Scholen van *dezen* aard zouden dan zijn de » *daar*» *toe opgerigte*" van welke wij spraken. Door wij noemden ook: » *daarloe aangewezene.*"

Zie hier, wat wij daarmede bedoelden.

Er bestaat in zekere Gemeente ééne Gemeenteschool. De Commissie voor het onderwijs, door de Ingezetenen, volgens ons voorstel gekozen, beslist, dat er Godsdienstig leerstellig onderwijs in *die* school zal worden gegeven, omdat de meerderheid harer lastgevers dit verlangt. Dan is *deze* school » *daartoe aangewezen;*" en de minderheid der bevolking, die dat onderwijs niet verlangt, wordt er *niet* door onderdrukt, zoo als de schrijver beweert; want het *gewone lagere onderwys* vindt er op dezelfde wijze plaats, als vroeger; en de tijd, voor het Godsdienstige leerstellige onderwijs, behoorde, volgens ons voorstel, zóódanig te worden gesteld en afgezonderd, dat de kinderen, welke er niet aan mogten deel nemen, de school verlatende, ten gevolge hiervan, met opzigt tot het gewone *lagere* onderwijs, geen nadeel ondervonden.

Wanneer dit een en ander zeer wel uitvoerlijk is, blijven de bezwaren, door den schrijver geopperd, wel degelijk *consequentie-makery*, gelijk wij beweerd hadden.

Uit het voorgaande zou wel voortvloeijen, dat dáár, waar de meerderheid uit R. C. Ingezetenen bestond, er onderwijzers van de R. C. werden aangesteld, doch de schrijver zegt zelf, dat hij dit volkomen billijk acht.

Even als wij de zaak in questie nu hier » voor » de menigte" trachten klaar en duidelijk te maken, zóó deden wij dit ook vroeger bij onze antecedenten, en onregtvaardig was dus wel degelijk de beschuldiging, dat men, door de menigte van zaken de menigte der ingezetenen tracht in de war te brengen.

Onze verdere beschouwing van des schrijvers redeneringen moeten wij tot een volgend №. uitstellen.

(*) Wij hebben dit, met aanhaling der eigene woorden [d]e *G. C.* bewezen, in ons №. 15 van 4 Februarij jl. *en* [he]*eft zich onthouden van dààrop te antwoorden.*

Nieuwstijdingen.

ENGELAND.

LONDEN, den 14. Februarij. In *the Morning Post* leest men, dat de heer *Wombwell* met zijne menagarie van wilde beesten te Woolwich is aangekomen. Des avonds was een jongen te digt het hok van een der leeuwen genaderd, waarop deze hem bij den arm greep en denzelven bijna van het lijf scheurde. De jongen is naar het hospitaal gebragt.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 14. Februarij. In het stadje Cateau, niet ver van Kamerrijk, heeft het volgende tragische, maar echter ook zijne komische zijde hebbende, voorval plaats gehad.

Een ambachtsman, met name *Liénard*, had het ongeluk van zich aan den drank te hebben overgegeven. Op zekeren dag weder geheel buiten staat te werk komende, aan de merinosfabrijk van den heer *Paturle*, werd hem door een der meesterknechts tot straf opgelegd in geen acht dagen te mogen werken. Wanhopig keerde hij tot zijnent en verhing zich.

Dit baarde veel opziens in het stadje Cateau. De fabrijksgezellen, zijn gewezen makkers, namen zich dubbel voor, aan hunne gewoonte van matigheid en werkzaamheid getrouw te blijven; enkelen maakten evenwel eene uitzondering hiervan en deze spraken integendeel af, om de uitvaart van hunnen vriend *Liénard* in de kroeg te gaan vieren. Den eigen avond der begrafenis waren zij nu op weg, om dit hun voornemen te gaan volvoeren en het toeval wilde, dat zij den muur van het kerkhof langs moeten. Een van hen komt op den luimigen inval, om *Liénard* toe te roepen, of hij niet met hen mede gaat om te drinken. Daar klinkt hun van het kerkhof, met eene holle, akelige stem het antwoord te gemoet. *Wacht even! ik zal zoo aanstonds bij u zijn.* Op die woorden, die uit den grond schenen te komen, zetten de arme drommels het in doodangst op een loopen. Van de drinkpartij kwam niets. De schrik was zoo groot, dat een hunner het bestierf. [...] zijnde, de uitnoodiging beantwoord had. Het noodlottig gevolg van zijne grap heeft hem zoo zeer getroffen, dat hij ernstig ziek ligt.

— In de zoogenaamde Hoofden, het naauw van het Kanaal tusschen Douvres en Calais, heeft de maan-eclips van den 6. dezer eene schipbreuk veroorzaakt. Eene Engelsche gouvernements-boodschapper stak in dien nacht, aan boord van een visschers-vaartuig, van den Engelschen wal naar den Franschen over, maar de plotselinge duisternis was oorzaak, dat de stuurman den ingang der haven miste en zijn vaartuig op de steenen van het hoofd te bersten stiet. Evenwel, en de boodschapper en het scheepvolk is gered. Het weder was zoo onstuimig geweest, dat geene gewone paketbooten hadden durven varen.

— Meermalen heeft men voorbeelden gezien dat verscheurende dieren, zoodra zij zich in gevaar bevinden, door den angst die natuurdrift verliezen; een te Saulchicourt bij Cambrai gebeurd voorval bevestigt dit op nieuw. Gedurende dezen zoo zwaren winter hadden, gelijk men weet, de wolven zich heinde en ver verspreid, en, door honger gedreven, spoorden zij met ongehoorde stoutheid hunne prooi overal na. Zoo werd dan ook dezer dagen een schaap, hetwelk slechts een weinig van de kudde was afgeraakt, niet ver van de oude kapel van Saulchicourt door eenen wolf vervolgd. Bijna achterhaald vlugtte het arme dier in zijnen doodsangst de kapel binnen, doch ook de wolf drong er in. Hetzij door het binnenvliegen der dieren, hetzij door den wind, of door eenige andere oorzaak, althans de deur sloeg achter hen toe. Van dat oogenblik af staakte de wolf zijne vervolging, en begon daarentegen op eene akelige wijze te huilen, hetgeen hij, zonder op te houden, den geheelen nacht door voortzette. Toen de dag aankwam, plaatsten twee mannen eenen ladder tegen een der hooge vensters van het bedehuis, om te ontdekken, wat toch dit afgrijselijk gedruis te beduiden had. Zij zagen den wolf angstig in een hoek liggen, terwijl het schaap in eenen anderen gedoken zat. Een naburig goedbezitter, wien zoo het schijnt, het schaap toebehoorde, van het geval ver[...] verloste schaapje liep, zonder eenig uiterlijk teeken van schrik, met zijnen meester naar huis.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 16. Februarij. Bij koninklijk besluit van den 12 dezer is de heer Mr. *D. Fockema*, vroeger lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, benoemd tot lid van den Raad van State.

— Men schrijft, dat Z. K. H. prins *Frederik der Nederlanden* ten behoeve van 's rijks schatkist afstand heeft gedaan van het traktement, aan het admiraalschap der vloot verbonden.

CAPELLE, aan den Ysel, 15 Febr. Gisteren namiddag omstreeks 5 ure, hadden twee onbekende manspersonen op schaatsen op den plas nabij de Schinkel alhier het ongeluk door het ijs te vallen en jammerlijk te verdrinken; meer dan een uur van den eenen; en wel anderhalf uur van de laatste is door meer dan 100 menschen het akelig noodgeschrei dezer ongelukkigen aangehoord; volgens sommige omstanders zou een dezer ongelukkigen om de toeschouwers hebben aangeroepen, « wij zijn van Bregge en mijn gezonken makker slechts 18 en ik 26 jaren oud, is er dan geen ladder, touwen, of planken om ons te redden;" hoe dit laatste ook zij, zeker is het, dat in de nabijheid waar het ongeluk heeft plaats gehad zich op het ijs onderscheidene vogelschieters van beroep gevonden, welke bij zich hadden zoogenaamde schietschouwen en andere toestel, expresselijk vervaardigd om zich tot op het laatst op het ijs te kunnen wagen; eindelijk van hunne besluiteloosheid terug gekomen hebben deze de lijken opgehaald; aan eenen voet van een dezer ongelukkigen ontbrak eene schaats, waarvan de banden waarschijnlijk bij zijne poging tot eigen redding gebroken waren.

— De Hooge Raad, Kamer van Strafzaken, heeft heden uitspraak gedaan in de zaak van den *Tolk der Vrijheid* en heeft zoo wel de middelen door den Procureur-Generaal bij het Provinciaal Hof van Groningen, als door de veroordeelden *E. Meester* en *J. H. Bolt*, tegen het arrest van het Groninger Hof, aangevoerd, bij een zeer beredeneerd gemotiveerd arrest verworpen en dienvolgens het bedoelde arrest in allen deele bevestigd.

De Hooge Raad heeft bij dit arrest, onder anderen, uitgemaakt, dat de drukker nooit verantwoordelijk is, wanneer de schrijver van eenig vervolgd artikel bekend en aanwezig is. Ook heeft de Raad bij dit arrest uitgemaakt, dat het Provinciaal Hof van Groningen te regt de wet van 1 Junij 1830 op de artikelen in het dagblad de *Tolk der Vrijheid*, betrekkelijk de koninklijke boodschap, waarbij de vijf eerste ontwerpen tot herziening der grondwet aan de Kamer werden aangeboden, heeft toegepast, daar wel is waar in die art. van de *Hooge Regering* gesproken wordt, maar het de Koning is, aan wien de Hooge Regering des lands bij de grondwet is opgedragen en het honend en beleedigend voor den persoon des Konings is, wanneer men Hoogstdeszelfs boodschappen met den naam van logentaal bestempelt en de Hooge Regering van dagelijksche verkrachting der grondwet beschuldigt.

Gemengde Berigten.

Het 25jarig huwelijksfeest van HH. MM. den Koning en de Koningin zal denkelijk te Amsterdam gevierd worden. — Den 21 Januarij hebben de Franschen die zich te Rome bevinden eene groote lijkdienst laten celebreren, ter herinnering aan den marteldood van *Lodewijk XVI.* — *Marie-Christine*, oud-Koningin-Regentes van Spanje, is door de akademie van St. Lukas, het eere-lidmaatschap opgedragen. — Koning *Otto* bevindt zich in zorgelijken gezondheidstoestand. — De geneeskundige Sir *Astleij Cooper* is te Londen overleden. Hij laat een vermogen na van een half millioen ponden sterling. — Men zegt dat bij de minste stelselmatige staatkundige verandering in Europa, Lord *Palmerston* als Gouverneur-Generaal naar Indiën staat te vertrekken. — Voortaan zal van de opbrengst van loten bij particuliere loterijen uitgegeven, geen 5°/o meer gevorderd worden. — Bij het doen der seinschoten, bij het losgaan der rivier te Arnhem, is een kanonnier, door het springen van het stuk, ernstig aan zijne armen gewond. — De staat onzer rivieren is onrustbarend. — Er is eene stoomboot uitgevonden welke zich door het dikste ijs eenen weg kan banen, en wel zoo snel dat zij die van ongehinderde vaart schier evenaart. — Z. M. heeft de schouwburg der residentie aangekocht, welke een stedelijk eigendom was.

Mengelingen

Wij menschen, door onze [...] zoeken ons, waardoor wij slechts kunnen, van onze medemenschen te onderscheiden, of liever, boven hen te verheffen. Willen wij dit door iets anders, dan ware kunde en deugd, dan ontstaan er kloven in ons maatschappelijk ligchaam. Uit deze, verkeerd geleide, zucht ontstonden onder natuurgenooten verschillende menschen-klassen, onder verschillende namen en in onderscheidene opzigten. Groot, onberekenbaar groot, was het misbruik, hiervan gemaakt, waren de onregtvaardigheden en vele andere ellenden, hieruit geboren. Men vindt in de geschiedenis zoo, tot schande van ons geslacht, de standen van edelen, priesters en slaven: hiervan hebben wij nog de verwelkende overblijfsels in onzen adelijken, landelijken en stedelijken stand. Overblijfsels, welke voor den, alles beheerschenden en steeds vooruitgaanden, tijdgeest spoedig zullen moeten wijken, daar er zich al meer en meer krachtige stemmen tegen hooren laten.

Door de opkomst der steden in de middeneeuwen begonnen adel- en geestelijke stand te zinken. Hoe meer de steden rezen en brandpunten der verlichting werden, hoe het koninklijk gezag tot heil der maatschappij hooger klom en dat der kleine koninkjes, of wil men, middeneeuwsche adelijke roovers, lager daalde. De zinkende geestelijkheid werkte inmiddels krachtig door het christendom, of het christendom door haar, tot afschaffing der verfoeijelijke slavernij. Deze afschaffing drong hand over hand uit de steden en kloosters tot in de adelijke burgten door, tot dat er geen eindelijke slaaf meer in Europa gevonden werd. Door den toenemenden bloei en vrijheid der stedelingen, waarop de handel zoo weldadig werkte kregen ook de landbewoners deel aan deze zegeningen. Dus ontstond de landelijke stand, zoo als men thans nog spreekt. Dit ging al verder en verder, daar de maatschappelijke geest der volmaking nooit stil stond, of stil konde staan. In onzen tijd kan men met DAHLMANN, een der edele afgezette Göttinger hoogleeraren, zeggen: » de stad is naar het land uitgegaan." De geslechte wallen, de weggebrokene poorten, vruchten van den barbaarschen tijd onzer vaderen, zetten het zegel op deze treffende uitspraak van den denker. En dit gaat [...] Wat eindige magt kan iets tegen de oneindige, wier werk dit is?

Dit onderscheid tusschen menschen en menschen grondde zich al verder op kleur en kleed. Welk eenen afstand heeft niet het fatsoen vastgesteld tusschen zwarten en blanken! Hoe vele trappen wanen niet de blanken hooger te staan dan hunne zwarte broeders, welke men vroeger zoo algemeen voor wezens van een ander geslacht hield, aan welke men alle menschelijke regten weigerde, door hen tot slaven te maken! En hoe noode doet de hebzucht van den handel van dezen onrijmden waan afstand! Welke drogredenen vindt zij niet al uit, om het regtmatige van den slavenstand der zwarten te verdedigen! Het evangelie moge het nog zoo luide en onbepaald verkondigen: » wij menschen zijn Gods geslachte," zonder eenig gewag van zwarten of blanken, te maken; hoe lange heeft, de heb- en heerschzucht zich niet met alle kracht tegen de toepassing dezer goddelijke uitspraak aangekant! Eindelijk echter zal het christendom, zoo als het thans meer en meer, in navolging van de zoo christelijke pogingen van het hof van Rome, wordt doorgezet, de slavernij, die schande des menschendoms, met wortel en tak uitroeijen. God geve, dat weldra tot eer zijns naams de naam van slaaf onder christenen niet langer gehoord worde! En welke fijne en dwaze onderscheidingen maakte en maakt nog de blanke, Spaansche, fatsoenlijkheid in Zuid-Amerika tusschen de zuivere kleur van den oorspronkelijken Spanjaard en de bruine van den geheelen, halven, een vierden een-achtsten, enz. inboorling van die gewesten!

En wat doet niet het kleed en de kleedermode, om den eenen voor een fatsoenlijk en den anderen voor een onfatsoenlijk mensch te doen doorgaan, even als of » de kleederen" wezenlijk » den man maakten!" Steek den onbeschaafden, den deugniet, in een fatsoenlijk gewaad, en aanstonds maakt het kleed het onfatsoenlijke fatsoenlijk, of bedekt alle zijne onbeschaafdheid en gebreken bij eene overgroote menigte zijner natuurgenooten!

De lezer kan, zoo hij wil, dit nog veel verder uitbreiden en denken aan den invloed, dien het lidmaatschap van die of die, kerkelijke sekten, het bezit van min of meer aanzienlijke posten, enz. enz. op het fatsoen oefenen. Waarlijk de sporen der oude casten zijn nog onder ons niet geheel vernietigd! Hoe veel er van die inrigtingen, in vroegere tijden, in de dagen, welke niet meer zijn, gemaakt, door den geest, die het maatschappelijk ligchaam bezielt, ook hooge vernietigd wezen, die vernietiging zal en moet onophoudelijk worden voortgezet. Wat voor de voorbijgegane dagen [...] en door toemalige behoeften gevorderd werd, is [...] nu niet langer, want de tijden en de menschen veranderen in menigerlei opzigten.

Dc magt van het geldbezit, bij de Nederlanders zoo groot, dat het algemeen, hetwelk arm is en armer gemaakt wordt, daarom alleen reeds door de rijken voor gemeen gehouden en veracht wordt, zal meer en meer voor de magt en den alleen wezenlijken rijkdom van nuttigen arbeid bewijzen en wijken moeten. De menschen, onverschillig, of zij een met goud gegalonneerd kleed, of een linnen kiel, dragen, zullen nader tot elkander moeten komen, meer broeders moeten worden, alleen onderscheiden door de verschillende mate van kennis en deugd. Zonder van eene denkbeeldige en hersenschimmige gelijkheid te droomen, vind ik hiervoor het bewijs op[...] der geschiedenis op die niets anders dan de ontwikk[...] volmaking des menschdoms is. Zonder deze mijne ove[...] op wonderen, of onmogelijkheden, als oorzaken, te [...] grond ik haar op de aanhoudende verspreiding der [...] ting ook onder de laagste standen. En hoe sterk wo[...] verbreiding van het ware licht, tot zelfs in de hut[...] armoede, door het christendom, dat » den armen he[t evan-] gelio gebiedt te verkondigen," en in zijnen geest [...] en regtvaardige menschenliefde en wezenlijke gelijk[heid] bevorderd! Wat ook de rijken en bevoorregten o[...] mogen willen, hoe zij zich van hunne arme broeder[s] af te scheiden en zich zelve alleen alle fatsoen toe[...] in deze hunne poging, om naar den voor hen zalige[n] tijd, waarin er alleen menschen en slaven, alles- en [niets-] bezittende, bestonden, terug te keeren, ziet de na[...] de kiem der gelijkheid werken. » Armen hebben w[ij] altijd met ons;" en willen de rijken niet tot de arm[en ko-] men, dan zullen deze toch tot de rijken naderen, [...] hen om brood aansluiten, en naarmate hun dit langer onthouden wordt, zich ook te sterker inspannen, om [...] tig te worden. Overal werken in de natuur twee strijd[...] ten tegen elkander, waaruit zich dan vroeger of l[ater een] derde, die alleen het heil aanbrengt, ontwikkelt: [...] is het ook hier ten aanzien van het streven der rij[ken] zich van den armen af te scheiden en van de arm[en ...]

Ingezonden Stukken.

Bemoediging voor de vrienden v[an] Bezuiniging.

Het navolgenswaardig voorbeeld van den Controleur, bij het Stedelijk Octrooi te M...., die, voor het tegenwoordige, de betrekkin[g] SCHATTER van het Slagtvee, met onvermoeiden [ijver] *in eigen persoon*, waarneemt, verdient a[...] openbare, loffelijke melding; te meer daar h[ij] daadzakelijk het bewijs levert, dat, in verba[nd met] het bezuinigings-stelsel, en het belang van S[...] Land, de drie bezoldigde Schatters van het S[...] vee, voortaan overbodig zullen zijn.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBUR[G]

den 18 FEBRUARIJ 1841.

De Nederlandsche Mudde.		*De Nederlandsche M[udde.]*	
O. Walcher. Tarwe	*f* 8,20	Haver	
Nieuwe dito dito	- 8,00	Boekweit	
O. Zeeuwsche Tarwe	- 8,00	Zeeuws. Groene Erwten	
Nieuwe dito dito	- 7,60	Idem Paardeboonen	
N. Z. Rogge	- 6,00	Idem Duiveboonen	
Noordbr. Rogge	- 6,00	W. Koolzaad	
[illegible]	[illegible]	Z. Koolzaad	
Zomer Garst	- 4,55	Kanariezaad	
Walchers. Paardeboonen	- 5,00	Raap-Olie	*f* 47,[...]
Idem Bruine Boonen	- 11,00	Patent-Olie	- 50,0[...]
Idem Witte Boonen	- 10,00	Lijn-Olie	- 36,[...]
Idem Witte Erwten	- 7,50	Lijnkoeken *f* 10,00 per [...]	
Idem Groene Erwten	- 8,00	Raapkoeken - 00,00 « [...]	

Tarwenbrood het Ned. Pond 17 cent. Masteluinbrood 1[...] Roggenbrood 14 en een halve cent.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 19. Februarij. Sedert den 17. de[zer zijn] alhier ter Reede gekomen:

Voor Brussel bestemd:

De Commercie, C. F. Gaukema, Londen.

Voor Antwerpen bestemd:

The Soho, T. Whitecombe, Londen, stukgoederen en [...] giers; Arfprinsen, J. Wahlgren, Livorno, marmer; Ja[...] C. W. Berg, Bordeaux, wijn; Chrisent, J. Domaill[e,] Janeiro, koffij; Broadeye, J. Dolbel, Fernambuco, [...] suiker.

Advertentien.

*** Op heden beviel zeer voorspoedig van [een] ZOON *GERARDINA VAN DER MEY*, [...] liefde Echtgenoote van

VLISSINGEN, 16 Februarij 1841. A. SCHILHA[...] Genees-, Heel- en Verloskun[dige.]

AFVAART-UREN VAN DE STOOMBOOT

DE SCHELDE.

FEBRUARIJ 1841.

Van Vlissingen.	ur. min.	Van Breskens.	ur.
Zaturd. 20,	vm. 11.	Zaturd. 20,	nm. [...]
Zondag 21,	nm. 12.	Zondag 21,	» [...]
Maandag 22,	» 12.30	Maandag 22,	» [...]
Dingsdag 23,	» 1.	Dingsdag 23,	» [...]
Woensd. 24,	» 1.30	Woensd. 24,	» [...]
Donderd. 25,	» 2.	Donderd. 25,	» [...]
Vrijdag 26,	» 2.30	Vrijdag 26,	» [...]

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWAR[T]